

Arrest

nr. 233 708 van 9 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 17 juli 2006 erkend als vluchteling.

1.2. Op 24 juli 2019 werd verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.3. Op 24 oktober 2019 werd een einde gesteld aan verzoekers verblijf en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13*octies*). Met het arrest van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 232 855 van 20 februari 2020 werd deze beslissing echter vernietigd.

1.4. Op 27 juni 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie, op grond van artikel 40ter, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 11 december 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.06.2019 werd ingediend door:

[...]

Alias: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 27.06.2019 gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde K. Z. (RR: ...), in toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Op 23.04.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal op heterdaad, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven; en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, bij nacht.

Op 09.02.2011 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens bendevoorming en poging tot diefstal met braak.

Op 22.05.2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met valse sleutels; en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is.

Betrokkene heeft, na toekenning van internationale bescherming door het Commissariaat-Generaal voor vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in juli 2006 en na toekenning van een onbeperkt verblijf in België, er heel bewust voor gekozen zich niet normenconform te gedragen en zware feiten te plegen. Betrokkene heeft voldoende kansen gekregen in het Rijk, dewelke hij inmiddels zelf heeft verbrod. Betrokkene is tot drie maal toe correctioneel veroordeeld. Hij kreeg telkenmale de kans om zich opnieuw trachten te integreren in onze samenleving en een gezinsleven (verder) uit te bouwen. Er zou mogen verwacht worden dat betrokkene deze kansen met beide handen zou grijpen. Dit staat echter haaks op de veroordelingen die hij heeft opgelopen. Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het feit dat betrokkene recidiveerde blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De feiten van de laatste veroordeling dateren van 2012, echter is het gevaar nog steeds ontegensprekelijk actueel. In het vonnis dd. 22.05.2018 staat te lezen dat bij de bepaling van de strafmaat de rechtbank trouwens eveneens rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de

feiten, het aandeel van betrokkene bij de feiten, de leeftijd, persoonlijkheid en het strafrechtelijk verleden van de betrokkene, zijn persoonlijke situatie en het tijdsverloop sinds de feiten in 2012. De feiten werden door de rechtbank als bijzonder ernstig gekwalificeerd. Er wordt gesteld in het vonnis dd. 22.05.2018 dat de betrokkenheid bij de aangehaalde feiten getuigt van een zeer verregaande normvervaging. De feiten getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen en verhogen het maatschappelijk onveiligheidsgevoel, en de gepleegde feiten kunnen geenszins getolereerd worden, zo staat te lezen. Betrokkene bevindt zich bovendien in staat van herhaling en geeft geen blijk van enig schuldinzicht. De actualiteit, de ernst en het risico worden aldus ook in het vonnis duidelijk aangestipt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Dat er bovendien geen PV's meer in het ANG voorkomen op betrokkenes naam sinds die feiten, getuigt er niet per definitie van dat betrokkene sindsdien daadwerkelijk zijn leven op het rechte pad zou hebben: betrokkene is immers pas voorlopig in vrijheid gesteld sinds 26.04.2019. In die zin zou het vooral frappant zijn mocht betrokkene reeds opnieuw in aanraking gekomen zijn met politiediensten/gerecht in de periode dat hij het voorwerp uitmaakte van een gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van een proces voor de rechtbank en vervolgens nog maar zo recentelijk voorlopig werd vrijgesteld.

DVZ sluit zich gelet al het voorgaande aan bij de afwegingen die de rechtbank maakte in haar vonnis. Betrokkene vormt door zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en hun kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven, voor zover betrokkene en zijn partner voldoende inspanningen daartoe leveren. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van de kinderen van betrokkene en hemzelf dat de kinderen hun vader met enige regelmaat kunnen zien en betrokkene zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing verhindert immers niet dat zijn partner en kinderen hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015).

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Het nemen van deze beslissing is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene verblijft in het Rijk sinds 2006 en heeft inmiddels een gezin gesticht: hij is immers intussen gehuwd met een Belgische vrouw en zij hebben samen vier kinderen.

Referentiepersoon is geboren in april 2009. Betrokkene in 2011 een tweede maal veroordeeld voor feiten die zich afspeelden van maart tot augustus 2010, en in 2018 volgde een derde veroordeling voor bijzonder ernstige feiten.

Het stichten van een gezin heeft klaarblijkelijk geen kentering kunnen teweegbrengen in betrokkenes gedrag. Het gedrag dat hij stelt getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige

kind(eren), zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het behouden en/of verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Als betrokkene zelf het hoger belang van zijn kinderen niet voorop stelt, is het niet onredelijk te stellen dat de Belgische staat heden geen prioriteit zou mogen geven aan het waarborgen van de veiligheid van haar samenleving.

Voor wat betreft de economische integratie worden bewijzen van tewerkstelling voorgelegd voor de periode van januari tot juli 2019 bij C. I. B. NV en een uittreksel personeelsorder (...) uit zijn personeelsdossier waaruit een goede arbeidsethos blijkt. Deze tewerkstelling is inmiddels beëindigd: betrokkene zou sinds augustus 2019 werkloos zijn wegens een teveel aan personeel. Tewerkstelling is zonder meer een positief element, echter kan het het nemen van deze beslissing niet in de weg staan. De tewerkstelling doet immers geen afbreuk aan het feit dat betrokkene sinds zijn verblijf in België reeds drie maal definitief correctioneel veroordeeld werd. Een eerste keer op 23.04.2007 voor feiten die zich afspeelden op 15.01.2007, amper een half jaar nadat betrokkene door het CGVS de vluchtelingenstatus werd toegekend; een tweede keer 09.02.2011 voor feiten die zich afspeelden in 2010 waarbij betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling bevond; en tot slot op 22.05.2018 voor feiten die dateren van de periode 2012 – 2013 en waarover de rechtbank stelde dat ze bijzonder ernstig waren. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd, hij kan de kennis en werkervaring die hij in België heeft opgedaan, aanwenden in het land van herkomst.

Voor wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene: afgezien van het gegeven dat er geen rechten kunnen geput worden uit verblijf dat – geheel door toedoen van betrokkene – werd ingetrokken (intrekking vluchtelingenstatus), stellen we vast dat betrokkene heden 38 jaar is en reeds 13 jaar in België verblijft.

Betrokkene werd in 2006 erkend als vluchteling. Echter werd deze status dus op 24.07.2019 ingetrokken.

Betrokkene tekende geen beroep aan tegen de intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Daaruit blijkt dat betrokkene de inhoud van de beslissing dus niet betwist en akkoord gaat met de gevolgen die het nemen van de beslissing met zich meebracht. Betrokkene is op 25-jarige leeftijd in België toegekomen. Gelet op zijn verblijf in het Rijk kan weliswaar worden aangenomen dat hij banden heeft ontwikkeld met België. Maar deze zijn niet van een dergelijke uitzonderlijke aard dat deze zouden opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Noch kan dit opwegen tegen de 25 jaar van zijn leven dat hij heeft doorgebracht in zijn land van herkomst en waar hij is opgegroeid. Hij draagt de Russische nationaliteit, en uit de vragenlijst dd. 23.09.2019 blijkt dat betrokkene ook nog familie heeft in het land van herkomst en dat hij het Tsjetsjeens en Russisch nog steeds machtig is. Betrokkene heeft voorts tot tweemaal toe een internationaal paspoort aangevraagd (2011 en 2016). Hieruit blijkt dat de banden met het land van herkomst nog dermate sterk moeten zijn gelet het risico dat hieraan toenertijd zou moeten verbonden zijn geweest (betrokkene was immers erkend als vluchteling). Verder blijkt ook uit het dossier dat betrokkene er belang aan hecht dat zijn kinderen ook de Russische nationaliteit zouden krijgen. Dit alles getuigt ervan dat betrokkene nog heel veel affiniteit heeft met zijn land van herkomst. Gezien de voormelde veroordelingen is het daarenboven redelijk te stellen dat betrokkene zich gedurende zijn verblijf in België alvast niet heeft opgehouden in een gunstig sociaal netwerk. Er kan bijgevolg geenszins gesteld worden dat de sociale en culturele banden met België groter zouden zijn dan die met het land van herkomst. Er is voorts geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor betrokkene om zich in Rusland te vestigen. Wat betreft de sociale- en culturele integratie werd verder een uittreksel voorgelegd uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling dd. 17.06.2019 en verklaarde hij op 23.05.2019 in de vragenlijst Nederlands te lezen en/of schrijven en lessen Nederlands (modules 1.1 en 1.2) te hebben gevolgd. Daarnaast zou hij een opleiding (technisch beroep voor anderstaligen) bij VDAB hebben gevolgd. Het verklaarde dat hij de Nederlandse taal machtig zou zijn, wordt niet gestaafd en er zijn tegenindicaties hierover in het dossier terug te vinden: bij zijn proces in 2018 liet betrokkene zich immers bijstaan door een beëdigde tolk in de Russische taal.

Het loutere feit dat betrokkene ruim 13 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. De veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen getuigen hier ook van: het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische

samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de wettelijke staat van herhaling dient vastgesteld te worden dat betrokkene dus eveneens geen lering lijkt te trekken en de maatschappelijke normen en waarden naast zich neer legt.

Wat betreft de medische toestand zijn er geen elementen in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan. Betrokkene bevestigde eveneens in de vragenlijst dd. 23.05.2019 dat hij geen ziekte heeft die hem dit belemmert. Ook wat betrokkenes leeftijd betreft, blijkt niet uit het administratief dossier dat er enige beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd om redenen van openbare orde. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Enig middel

- Schending van artikel 40ter en 43 Vreemdelingenwet ;
- Schending van artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG ;
- Schending van artikel 8 EVRM ;
- Schending van artikel 22-22bis Grondwet;
- Schending van artikel 3, 5, 9 en 10 IVRK;
- Schending van artikel 7 en 24 Handvest Grondrechten EU;
- juncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Fundamenteel is het gegeven dat het principe van gezinshereniging een recht is, waarop elke afwijking beperkend moet worden geïnterpreteerd.

"Gezinshereniging is overigens een stevig verankerd juridisch gegeven, aangezien het ook is opgenomen in de internationale rechtsinstrumenten die het recht op een gezinsleven waarborgen. Bijgevolg kan de wetgever dat recht niet lichtzinnig inperken. Men zou aldus voorbijgaan aan de toetsing door het Grondwettelijk Hof en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, alsook aan het gewicht van de Europese richtlijnen die het leven als nationaal staatsburger regelen.

(...)

Mevrouw Eleanor Sharpston, advocaat-generaal bij het Hof van Justitie van de Europese Unie, heeft in dat opzicht aangegeven dat Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging "de lidstaten niet toestaat, hogere inkomsten te eisen dan noodzakelijk voor het onderhoud van het hele gezin zonder dat een beroep op sociale bijstand wordt gedaan." (HvJEU, 10

december 2009, Rhimou Chakroun tegen minister van Buitenlandse Zaken, C- 578/08, conclusies van advocaat-generaal Eleanor Sharpston). "

(...)

De vertegenwoordigster van de staatssecretaris licht het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) toe wat betreft de inkomensvereiste. DVZ baseert zich voor het advies op de Europese regelgeving en rechtspraak, waaronder voornamelijk het arrest Chakroun (Hof van Justitie 4 maart 2010, C-578/08, PB C113 van 1 mei 2010).

(...)

Belangrijk is te verwijzen naar het arrest Chakroun C-578/08 van 4 maart 2010 waarin het Hof een interpretatie geeft aan bovenstaande bepaling.

Op algemene wijze herinnert het Hof eraan dat de richtlijn de lidstaten een positieve verplichting oplegt namelijk het toestaan van gezinshereniging in de door de richtlijn vastgestelde gevallen. De beoordelingsmarge in hoofde van de lidstaten om dit recht te beperken dient volgens het Hof dan ook strikt te worden geïnterpreteerd.

Een dergelijke strikte uitleg betekent dat de lidstaten de inkomensvereiste niet zo mogen gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, het bevorderen van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan. "

(Pari: St DOC 53 0443/018, p. 24-25 en p. 223-229)

Alsook in diezelfde zin:

"Het vrij verkeer van personen is een van de grondslagen van de EU. Bijgevolg moeten de bepalingen op grond waarvan die vrijheid wordt verleend ruim worden uitgelegd, terwijl uitzonderingen op dat beginsel restrictief moeten worden uitgelegd. "

(MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, dd. 02.07.2009 - <http://eur-lex.europa.eu/leaal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52009DC0313&from=NÜ>

In casu wordt de gezinshereniging geweigerd omwille van strafrechtelijke inbreuken, waarbij de meest recente feiten uit 2012.

De betreden beslissing verwijst naar "de recentheid in tijd van de feiten alsook mits een stelling dat "het gevaar echter nog steeds ontegensprekelijk actueel is" (stuk 1).

Evenwel heeft verzoeker - intussen acht jaar later - sindsdien geen enkel strafbaar feit meer gesteld, doch in tegendeel zich voor de volle 100 % ingezet voor diens gezin middels opname van diens taak als vader/echtgenoot/kostwinner.

Concreet stelt de bestreden beslissing als juridische basis tot weigering (gezien wel degelijk aan alle cumulatieve voorwaarden van artikel 40ter Vw. is voldaan) (stuk 1):

"Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. "

Het toegepaste artikel 43 Vw. werd in de Vreemdelingenwet ingeschreven middels artikel 24 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken.

Echter, overeenkomstig de Memorie van Toelichting bij deze wet, is de ratio legis van deze wetswijziging de "strijd tegen het terrorisme en de radicalisering" (Pari. St. Kamer 2016- 2017, DOC 54 2215/001, p. 4, 3e alinea).

Zo is de wet althans qua ratio legis minstens "verkocht" aan het parlement. Zo kaderde de Staatssecretaris bij de inleidende uiteenzetting van diens wetsvoorstel deze wet als volgt:

"De staatssecretaris geeft aan dat met het wetsontwerp een evenwicht is gevonden tussen de procedurele waarborgen voor vreemdelingen enerzijds, en de bescherming van de samenleving en nationale veiligheid anderzijds. Er kunnen drie grote krachtlijnen in worden onderscheiden.

Ten eerste geldt de vaststelling dat Salah Abdeslam nooit de Belgische nationaliteit heeft gehad. Hij is echter wel in België geboren en heeft er steeds gewoond. Op grond van de vreemdelingenwet was het niet mogelijk om zijn verblijfsrecht in te trekken. Sinds 2005 is in die wet ingeschreven dat vreemdelingen die in België geboren zijn of voor hun twaalf jaar in België zijn toegekomen hun verblijfsrecht niet kunnen verliezen. Dat kan ook niet in het geval van een veroordeling voor terrorisme of indien er een acuut gevaar is voor de nationale veiligheid. Met het voorliggende wetsontwerp komt daar verandering in. De intrekking zal uiteraard slechts gebeuren in het geval van een zware bedreiging van de nationale veiligheid of OP grond van zeer zware feiten. Op dit ogenblik gaat het concreet om ongeveer 20 personen voor terrorisme en ongeveer 50 personen voor zeer zware criminele feiten. In heel wat Europese landen is dat evenzeer mogelijk, net als dat in België mogelijk was tot 2005.

De staatssecretaris duidt aan dat het verblijf van Salah Abdeslam OP dit ogenblik via een andere weg is ingetrokken. De betrokkene verblijft immers in een Franse gevangenis, en is dus niet langer gedomicilieerd in België. Voor de ongeveer 70 genoemde personen is dat niet mogelijk. Het gaat nochtans om zeer gevaarlijke individuen die een bedreiging vormen voor de samenleving.

Ten tweede komt er met het wetsontwerp de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen aan EU-burgers. Dat kan op dit ogenblik niet in België, doch is wel toegestaan krachtens de terugkeerrichtlijn. In Nederland bestaat het bijvoorbeeld wel al met de "ongewenstverklaring". Ook hier gaat het enkel om criminele personen. Een voorbeeld zijn de Roemeense inbrekersbendes. Dergelijke personen kunnen wel worden teruggebracht naar Roemenië, maar het kan hen tot nog toe niet worden belet om terug naar België te komen. Met het inreisverbod zullen die personen geen vliegtuig naar België kunnen nemen. Het verbod zal vermeld staan in de ANG, en de betrokkenen zullen ook geseind in het Schengen-informatiesysteem. Het gaat dus om een sanctie ten aanzien van criminele personen, en niet van mensen die laattijdig hun administratieve verplichtingen vervullen. In Nederland heeft de "ongewenstverklaring" er bijvoorbeeld voor gezorgd dat er zeer weinig inbraken worden gepleegd door Roemeense bendes. In heel wat landelijke Belgische gemeenten vormen met name de woninginbraken een aanzienlijk criminaliteitsfenomeen.

Ten derde zijn er de procedurele wijzigingen in verband met het BGV en de afschaffing van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Tegelijk worden er meer procedurele waarborgen ingebouwd voor de vreemdelingen. Zo is er steeds een proportionaliteitstoets, met oog voor de integratie, de aanwezigheid van familieleden, het hebben van kinderen, enz. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) zal daar mee over oordelen. Ook de verplichting tot het horen van de betrokkene door de administratie wordt in de wet ingeschreven. Daarnaast komen er ook bijkomende regels in verband met de motiveringsplicht."

(Pad. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/003, p. 6-7)

Bovendien stelt de Memorie van Toelichting tevens uitdrukkelijk:

"Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen.

Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort.

Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H. T, 24 juni 2015, C- 373/13, ECU:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calf a, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfano po ulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting

jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.

Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid."
(Parl. St Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

De feiten zoals begaan door verzoeker dienen niet geminimaliseerd te worden. Hij was als één van de mededaders betrokken bij een geënceneerde overval in 2012 waarbij met de medewerking van het vermeende slachtoffer (werknemer bij het bedrijf dewelke het brein was achter een diefstal op diens eigen bedrijf) voor miljoenen euro's diamanten werden gestolen.

Echter, alwaar rekening dient te worden gehouden met alle feitelijke en juridische gegevens dient benadrukt:

- dat aldus geen sprake was van geweld ;
- dat het slachtoffer (K. E. B. - import en export van diamanten) via diens verzekering werd vergoed;
- dat de feiten zich reeds acht jaar terug situeerden, nl. in 2012 ;
- dat verzoeker voor deze feiten 30 maand gevangenisstraf kreeg, doch daarbij gezien diens tewerkstelling, diens gezin en het tijdsverloop tussen de feiten en de straf de gunst van de strafuitvoering via Elektronisch Toezicht (enkelband) kreeg en bijgevolg niet gedetineerd werd in de gevangenis, doch als kostwinner voor diens gezin is kunnen blijven werken ;
- dat verzoeker intussen bij diens tewerkstelling steeds gunstige evaluaties kreeg; dat hij uiteindelijk wegens een economische werkloosheid en herstructurering diende af te vloeien bij C., doch dat hij intussen een VDAB opleidingsovereenkomst kon ondertekenen in november 2019 mits opleiding "vislosser - vissorteerder" dat verzoeker sinds 2012 geen feiten meer heeft begaan en zich als echtgenoot en vader van diens kinderen reeds 8 jaar volkomen inzet, hetgeen ook door de schooldirectie van de kinderen kan worden bevestigd, alsook door de bureaus van het gezin

Wat betreft de "actualiteit" van de feiten en het gegeven dat deze dateren uit 2012 terwijl verzoeker zich sindsdien correct gedraagt en aldus niet recidiveert, doch zich inzet voor diens gezin, is de motivering van verweerder manifest onjuist.

Zo stelt verweerder (stuk 1):

"Dat er bovendien geen PV's meer in het ANG voorkomen op betrokkene's naam sinds die feiten [in 2012] getuigt er niet per definitie van dat betrokkene sindsdien daadwerkelijk zijn leven op het rechte pad zou hebben: betrokkene is immers pas voorlopig in vrijheid gesteld sinds 26.04.2019. In die zin zou het vooral frappant zijn mocht betrokkene reeds opnieuw in aanraking gekomen zijn met politiediensten/gerecht in de periode dat hij het voorwerp uitmaakte van een gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van een proces voor de rechtbank en vervolgens nog maar zo recentelijk voorlopig werd vrijgesteld. "

Bovenstaande motivering toont een fundamenteel onzorgvuldig onderzoek van de feitelijke en juridische gegevens van het dossier van verzoeker aan.

Immers, verzoeker heeft diens straf integraal via enkelband uitgezeten, zodat hij niet effectief was opgesloten in de gevangenis noch recentelijk in 2019 effectief in vrijheid werd gesteld uit de gevangenis. Concreet werd verzoeker op 4 oktober 2018, in uitvoering van het correctioneel vonnis met bestraffing voor de feiten uit 2012 met 30 maanden gevangenisstraf, een elektronisch toezicht via enkelband gegeven hetwelk beëindigd werd op 26 april 2019.

Uit samenlezing van stuk 8 (alle loonfiches van verzoeker voor de periode april 2017 tot juli 2019) en stuk 9 (attest gevangenschap), mag duidelijk blijken:

- dat verzoeker op 26 juli 2018 diens straf werd betekend en in theorie diens straf startte;

- dat evenwel in voorbereiding van het elektronisch toezicht hem de gunst van strafonderbreking werd toegekend van 26.07.2018 tot 04.10.2018 om 15u26;
- dat op 4 oktober 2018 om 15u26 de medewerkers van het justitiehuis bij verzoeker zijn langsgesproken thuis om het systeem van elektronisch toezicht middels enkelband te installeren;
- dat verzoekers enkelband op 26 april 2019 zonder verdere voorwaarden werd beëindigd (stuk 9b).

Intussen bleef verzoeker aldus de ganse periode van diens bestraffing tewerkgesteld en in de mogelijkheid om diens taak als kostwinner van het gezin te blijven vervullen:

- van begin 2017 tot april 2018 als 'shunter' bij C. P. in Zeebrugge (tewerkgesteld via Addeco Interim (stuk 7 en 8);
- van april 2018 tot juli 2019 als monteur bij C. te Zedelgem (stuk 7 en 8).

Bij C., waar verzoeker tijdens diens strafuitvoering via elektronisch toezicht was tewerkgesteld, was men zeer tevreden over verzoeker (stuk 5):

"Zeer goede kwaliteit en kwantiteit. U bent steeds bereid om stukken in te lopen of bijstand te gaan leveren in de repair. Zeer goede ingesteldheid"

Intussen kon verzoeker nu een opleiding 'vislosser - vissorteerder' opstarten bij de VDAB teneinde in het knelpunt beroep (nl. "vlees- en visbewerkers) aan te slag te kunnen gaan na diens opleiding (stuk 6a - 6b).

Aldus is het wel degelijk relevant en correct dat verzoeker sinds de strafrechtelijke feiten uit 2012 niet meer politie in aanraking is gekomen en niet meer in het ANG voorkomt. Dit maakt aldus dat er wel degelijk reeds 8 jaar is verstreken sinds de laatste te weerhouden feiten, zodat niet correct kan worden geponeerd dat "gezien de recentheid van de feiten, het gevaar nog steeds ontegensprekelijk actueel is" (stuk 1). Verzoeker toont in tegendeel wel degelijk aan finaal op het rechte pad te zijn voor de maatschappij en voor zijn gezin.

Deze stelling dewelke de bestreden beslissing in het licht van art. 43 Vw. moet ondersteunen blijkt aldus incorrect, minstens op manifest onzorgvuldige wijze genomen.

Aldus kan verweerder niet gevolgd worden in diens standpunt dat "het verblijfsrecht DIENT geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980"

Immers is het duidelijk dat artikel 43 Vw. voorziet dat de minister of zijn gemachtigde het verblijf van de familieleden van de burger van de unie KAN weigeren om redenen van openbare orde en nationale veiligheid ;

Terwijl dan op een correcte en zorgvuldige wijze (in toepassing van art. 43, §2 Vw) rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van de vreemdeling in het Rijk (i.c. quasi 14 jaar) alsook met de duur van het verblijf van zijn familieleden op het grondgebied (vrouw en kinderen zijn allen Belg, terwijl alle kinderen zijn geboren in België - stuk 3), terwijl ook de gezins- en economische situatie dient in ogenschouw te worden genomen, waarbij afdoende duidelijk vaststaat:

- dat verzoeker kostwinner is in het gezin met vier jonge kinderen ;
- dat het weigeren van het verblijf aan verzoeker wegens de feiten zoals begaan in 2012 het gezin K.-K. volkomen zal ontwrichten ;
- dat het financieel veeleer raadzaam is voor de maatschappij dat verzoeker in België kan verblijven en diens gezin kan onderhouden alsook de burgerlijke partij kan afbetalen, dan verzoeker te verwijderen van het grondgebied, waardoor de burgerlijke partij niet langer afbetaald kan worden door verzoeker, terwijl diens echtgenote en kinderen zonder kostwinner komen te vallen en vermoedelijk op sociale bijstand van het OCMW terecht zullen komen.

Onder stuk 11 voegt echtgenote H.K. haar getuigenis:

"M. is vriendelijk, behulpzaam, Hef, slim en nog zoveel meer. Ik kan me geen betere man wensen. Voor mijn vier kinderen is hij de beste vader die hij maar kan zijn. Hij voert ze elke dag naar school, naar sport en probeert er alles aan te doen om voor hun een goed leven op te bouwen (...). De kinderen houden ook zielsveel van hem. Ik kan (geen) leven voorstellen zonder M. Het enige (...) wat wij willen is dat ons gezin samenblijft. De kinderen doen als sport worstelen en hij voert ze ook vier keer sport.

Dikwijls hebben ze ook een wedstrijd in Duitsland of Frankrijk, waar hij ze ook naar toe voert. De kinderen zijn ten laste van hem. Hij werkte en zorgde voor geld in huis. Ik hoop dat jullie je beslissing kunnen herzien. Ik hoop dat alles goed komt. "

Dochter Z. (10 jaar oud) voegt onder stuk 12 haar getuigenis (en haar tekening van moeder, vader en de 4 kinderen):

"Ik ben Z.K.

Mijn papa is M. Ik heb lieve papa van de wereld

(...)

Ik wil niet dat mijn papa naar russia gaat. "

Onder stuk 13 worden diverse foto's van verzoeker en de kinderen op diverse gelegenheden gevoegd.

Onder stuk 15 wordt een getuigenis van de buurman van verzoeker en diens gezin gevoegd.

Onder stuk 14 worden verklaringen van de schooldirectie van de kinderen gevoegd, waarbij de directie kan bevestigen:

"De papa zien we zoals zovele papa 's die hun kinderen geregeld komen ophalen. Hij is altijd correct en komt nooit te laat. Al de kinderen uit het gezin zijn in Oostende geboren en zijn sinds 2011 als kleuters bij ons op schooi geweest. Het jongste kind zit op vandaag nog in de kleuterschool. We kennen het gezin dus al lang.

Door het feit dat dit gezin al zo lang in Oostende woont, weten de ouders precies hoe een schooi in Vlaanderen werkt en wat van de ouders wordt verwacht. Er zijn in die ja ren ook al diverse oudercontacten geweest en soms eens wat bijsturing voor de kinderen. De vader en moeder volgden steeds onze aanwijzingen op. Zo gingen ze onder meer akkoord met het zittenblijven van hun kinderen, iets wat voor gezinnen met allochtone achtergrond vaak als een nederlaag wordt gezien. Vaak haken vaders daarop af. De papa volgde onze raadgevingen.

Er zouden meerdere gezinnen van vreemde origine moeten zijn die zich op een dergelijke betrokken wijze weten te integreren.

Daarom vragen we met deze omstandigheden ernstig rekening te houden. "

(Directeur Bart Houwen, vrije kleuterschool Westdiep)

"Hierbij bevestig ik dat de kinderen K.Z., S. en L. heel goed mee werken in de k/as.

Het zijn erg aangename kinderen.

Bovendien spreken zij ai aardig wat Nederlands.

Ook met de ouders hebben we goed contact.

Hun papa, K.M., komt de kinderen regelmatig brengen en haten van de schooi. "

(Directeur I. D., vrije lagere schooi Westdiep)

Artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Artikel 22bis van de Belgische Grondwet en artikel 3 IVRK schrijven evenzoveel voor dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. "

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. "

(cfr. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12.)

Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden (quod in casu), vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest (RvV nr. 123.160 van 28 april 2014).

"Evenwel, waar kinderen betrokken zijn, moeten deze elementen van migratie- controle worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind OP zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuhez v. Noorwegen, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neu Unger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109).

(RvV nr. 148.742 van 29 juni 2015)

"Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 143; EHRM 3 november 2011, Arveb Aponte/Nederland, § 60; EHRM 31 juli 2008, Darren Omoregie/Noorwegen, § 66; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a./Nederland, § 44). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen teaan het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, § 109; EHRM 24 juli 2014, Kaplan RvV X - Pagina 9 e.a./Noorwegen; EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 144; EHRM 30 juli 2013, Polidario/Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, Berisha/Zwitserland, § 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, Neu Unger en Shuruk/Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 8 juli 2013, M.P.E.V./Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, § 78). "

(RvV nr. 150.157 van 29 juli 2015)

Alwaar in casu de redenen van openbare orde niet langer de vereiste actualiteit hebben (nl. inbreuk 8 jaar geleden mits duiding context zoals hoger reeds aangehaald), terwijl verzoeker zich als kostwinner voor diens gezin is blijven inzetten op de meest gunstig mogelijke wijze, behelst de bestreden beslissing

dan ook een *disproportionele inbreuk op het gezins- en familieleven van verzoeker, diens Belgische echtgenote en diens Belgische kinderen.*

Het hoger belang van de kinderen wordt hierbij op een disproportionele wijze geschaad, terwijl de beslissing minstens manifest onzorgvuldig is genomen.

In het kader van deze fair balance-toets conform artikel 8 EVRM, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Verzoeker woont samen met zijn gezin, bestaande uit zijn vrouw en zijn vier kinderen, dewelke tussen de 5 en 10 jaar oud zijn. Verzoeker leerde zijn echtgenote, in België kennen. Zij heeft intussen de Belgische nationaliteit. Alle kinderen van verzoeker zijn in BELGIË geboren en hebben eveneens de Belgische nationaliteit. Bijgevolg kunnen of mogen de kinderen van verzoeker overeenkomstig artikel 3 van het Vierde Protocol bij het EVRM niet worden verwijderd van het Belgisch grondgebied. Zij zijn alhier schoollopende. Verzoeker neemt actief de vaderrol op zich en staat mede in voor de dagelijkse opvoeding van zijn kinderen.

Deze manier van gezinsbeleving kan dan ook niet zomaar aan de kant geschoven worden op basis van de bewering dat verzoeker maar contact dient te houden via "moderne communicatiemiddelen (stuk 1). De impact die de bestreden beslissing heeft op het gezinsleven wordt derhalve geminimaliseerd, waardoor er geen correcte belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM werd uitgevoerd. Immers staan de nadelen die de bestreden beslissing met zich meebrengt ten aanzien van verzoeker en zijn gezin, met name een definitieve scheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote en kinderen, niet in redelijke verhouding tot het belang om de openbare orde te beschermen, daar verzoeker sinds 2012 geen enkele feiten meer pleegde en zich ten volle inzet voor zijn werk- en gezinsleven.

Voorts blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat effectief ernstig rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoeker.

Zoals hierboven vermeld, neemt verzoeker actief de vaderrol op zich en staat hij mede in voor de dagdagelijkse opvoeding van zijn kinderen. Bovendien staat hij eveneens in voor het onderhoud van zijn gezin. Tewerkgesteld als monteur in het bedrijf C. I. NV, alwaar men zeer tevreden is over diens prestaties en actueel opgeleid om in een knelpuntberoep te werken (van zodra hij diens AI of 'bijlage 35' terug krijgt), is verzoeker immers de enige kostwinner binnen het gezin.

De impact zal dan ook desastreus zijn als verzoeker het land dient te verlaten en zijn echtgenote alleen zal moeten instaan voor hun vier kinderen. Ook het wegvallen van een vaderfiguur, dewelke zich sinds 2012 volledig heeft toegespitst op het werk- en gezinsleven (zie supra), maakt voor alle kinderen een zware straf uit, terwijl zij volledig los staan van het strafrechtelijk verleden van hun vader en hier dan ook niet de gevolgen van mogen dragen. Echter wordt hier nergens in de bestreden beslissing gewag van gemaakt.

Het valt in deze voor verzoeker (noch voor enig ander redelijk weldenkend mens) moeilijk te begrijpen hoe de belangen van de kinderen van verzoeker, zoals gewaarborgd in de artikelen 24 van het Handvest, 22bis Gw. en art. 3 IVRK (zie supra), als eerste overweging werden weerhouden ... wel in tegendeel."

2.2.1. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven; dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in

aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dienen te worden onderzocht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet, daar er in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet – dat aldus de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – bepaalt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten : 1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf; 2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden. § 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33). De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 10 mei 2007) werd vervangen als volgt: “2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”. In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: “*Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.*” (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61). Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid, van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: het HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, “*om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid*”. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt, onder meer een verwijderingsmaatregel, omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, niet op algemene overwegingen (HvJ 8 april 1976, C-48/75, *Royer*, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip “*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging*” heeft het Hof erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (*cf.* HvJ 27 oktober 1977, 30-77, *Bouchereau*, pt. 35). De Raad benadrukt dat de verwerende partij bij haar beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

In de bestreden weigeringsbeslissing maakt de verwerende partij de volgende afweging inzake het gevaar voor de openbare orde:

“Op 23.04.2007 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal op heterdaad, met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven; en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, door twee of meer personen, bij nacht.

Op 09.02.2011 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens bendevorming en poging tot diefstal met braak.

Op 22.05.2018 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met valse sleutels; en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is.

Betrokkene heeft, na toekenning van internationale bescherming door het Commissariaat-Generaal voor vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in juli 2006 en na toekenning van een onbeperkt verblijf in België, er heel bewust voor gekozen zich niet normconform te gedragen en zware feiten te plegen. Betrokkene heeft voldoende kansen gekregen in het Rijk, dewelke hij inmiddels zelf heeft verbrod. Betrokkene is tot drie maal toe correctioneel veroordeeld. Hij kreeg telkenmale de kans om zich opnieuw trachten te integreren in onze samenleving en een gezinsleven (verder) uit te bouwen. Er zou mogen verwacht worden dat betrokkene deze kansen met beide handen zou grijpen. Dit staat echter haaks op de veroordelingen die hij heeft opgelopen. Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het feit dat betrokkene recidiveerde blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De feiten van de laatste veroordeling dateren van 2012, echter is het gevaar nog steeds ontegensprekelijk actueel. In het vonnis dd. 22.05.2018 staat te lezen dat bij de bepaling van de strafmaat de rechtbank trouwens eveneens rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten, het aandeel van betrokkene bij de feiten, de leeftijd, persoonlijkheid en het strafrechtelijk verleden van de betrokkene, zijn persoonlijke situatie en het tijdsverloop sinds de feiten in 2012. De feiten werden door de rechtbank als bijzonder ernstig gekwalificeerd. Er wordt gesteld in het vonnis dd. 22.05.2018 dat de betrokkenheid bij de aangehaalde feiten getuigt van een zeer verregaande normvervaging. De feiten getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen en verhogen het maatschappelijk onveiligheidsgevoel, en de gepleegde feiten kunnen geenszins getolereerd worden, zo staat te lezen. Betrokkene bevindt zich bovendien in staat van herhaling en geeft geen blijk van enig schuldinzicht. De actualiteit, de ernst en het risico worden aldus ook in het vonnis duidelijk aangestipt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Dat er bovendien geen PV's meer in het ANG voorkomen op betrokkenes naam sinds die feiten, getuigt er niet per definitie van dat betrokkene sindsdien daadwerkelijk zijn leven op het rechte pad zou hebben: betrokkene is immers pas voorlopig in vrijheid gesteld sinds 26.04.2019. In die zin zou het vooral frappant zijn mocht betrokkene reeds opnieuw in aanraking gekomen zijn met politiediensten/gerecht in de periode dat hij het voorwerp uitmaakte van een gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van een proces voor de rechtbank en vervolgens nog maar zo recentelijk voorlopig werd vrijgesteld.

DVZ sluit zich gelet al het voorgaande aan bij de afwegingen die de rechtbank maakte in haar vonnis. Betrokkene vormt door zijn persoonlijk gedrag wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en hun kinderen in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven, voor zover betrokkene en zijn partner voldoende inspanningen daartoe leveren. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de moeder van de kinderen van betrokkene en hemzelf dat de kinderen hun vader met enige regelmaat kunnen zien en betrokkene zo toch zijn vaderschap kan uitoefenen. Deze beslissing

verhindert immers niet dat zijn partner en kinderen hem bezoeken in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en de banden met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100; RvV nr. 141.063 dd. 16.03.2015).

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Het nemen van deze beslissing is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene verblijft in het Rijk sinds 2006 en heeft inmiddels een gezin gesticht: hij is immers intussen gehuwd met een Belgische vrouw en zij hebben samen vier kinderen.

Referentiepersoon is geboren in april 2009. Betrokkene in 2011 een tweede maal veroordeeld voor feiten die zich afspeelden van maart tot augustus 2010, en in 2018 volgde een derde veroordeling voor bijzonder ernstige feiten.

Het stichten van een gezin heeft klaarblijkelijk geen kentering kunnen teweegbrengen in betrokkenes gedrag. Het gedrag dat hij stelt getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover zijn minderjarige kind(eren), zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het behouden en/of verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Als betrokkene zelf het hoger belang van zijn kinderen niet voorop stelt, is het niet onredelijk te stellen dat de Belgische staat heden geen prioriteit zou mogen geven aan het waarborgen van de veiligheid van haar samenleving.

Voor wat betreft de economische integratie worden bewijzen van tewerkstelling voorgelegd voor de periode van januari tot juli 2019 bij C. I. B. NV en een uittreksel personeelsorder (...) uit zijn personeelsdossier waaruit een goede arbeidsethos blijkt. Deze tewerkstelling is inmiddels beëindigd: betrokkene zou sinds augustus 2019 werkloos zijn wegens een teveel aan personeel. Tewerkstelling is zonder meer een positief element, echter kan het het nemen van deze beslissing niet in de weg staan. De tewerkstelling doet immers geen afbreuk aan het feit dat betrokkene sinds zijn verblijf in België reeds drie maal definitief correctioneel veroordeeld werd. Een eerste keer op 23.04.2007 voor feiten die zich afspeelden op 15.01.2007, amper een half jaar nadat betrokkene door het CGVS de vluchtelingenstatus werd toegekend; een tweede keer 09.02.2011 voor feiten die zich afspeelden in 2010 waarbij betrokkene zich in staat van wettelijke herhaling bevond; en tot slot op 22.05.2018 voor feiten die dateren van de periode 2012 – 2013 en waarover de rechtbank stelde dat ze bijzonder ernstig waren. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd, hij kan de kennis en werkervaring die hij in België heeft opgedaan, aanwenden in het land van herkomst.

Voor wat betreft de duur van het verblijf van betrokkene: afgezien van het gegeven dat er geen rechten kunnen geput worden uit verblijf dat – geheel door toedoen van betrokkene – werd ingetrokken (intrekking vluchtelingenstatus), stellen we vast dat betrokkene heden 38 jaar is en reeds 13 jaar in België verblijft.

Betrokkene werd in 2006 erkend als vluchteling. Echter werd deze status dus op 24.07.2019 ingetrokken.

Betrokkene tekende geen beroep aan tegen de intrekking van zijn vluchtelingenstatus. Daaruit blijkt dat betrokkene de inhoud van de beslissing dus niet betwist en akkoord gaat met de gevolgen die het nemen van de beslissing met zich meebracht. Betrokkene is op 25-jarige leeftijd in België toegekomen. Gelet op zijn verblijf in het Rijk kan weliswaar worden aangenomen dat hij banden heeft ontwikkeld met België. Maar deze zijn niet van een dergelijke uitzonderlijke aard dat deze zouden opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Noch kan dit opwegen tegen de 25 jaar van zijn leven dat hij heeft doorgebracht in zijn land van herkomst en waar hij is opgegroeid. Hij draagt de Russische nationaliteit, en uit de vragenlijst dd. 23.09.2019 blijkt dat betrokkene ook nog familie heeft in het land van herkomst en dat hij het Tsjetsjeens en Russisch nog steeds machtig is. Betrokkene heeft voorts tot tweemaal toe een internationaal paspoort aangevraagd (2011 en 2016). Hieruit blijkt dat de banden met het land van

herkomst nog dermate sterk moeten zijn gelet het risico dat hieraan toenertijd zou moeten verbonden zijn geweest (betrokkene was immers erkend als vluchteling). Verder blijkt ook uit het dossier dat betrokkene er belang aan hecht dat zijn kinderen ook de Russische nationaliteit zouden krijgen. Dit alles getuigt ervan dat betrokkene nog heel veel affiniteit heeft met zijn land van herkomst. Gezien de voormelde veroordelingen is het daarenboven redelijk te stellen dat betrokkene zich gedurende zijn verblijf in België alvast niet heeft opgehouden in een gunstig sociaal netwerk. Er kan bijgevolg geenszins gesteld worden dat de sociale en culturele banden met België groter zouden zijn dan die met het land van herkomst. Er is voorts geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor betrokkene om zich in Rusland te vestigen. Wat betreft de sociale- en culturele integratie werd verder een uittreksel voorgelegd uit het bevolkings- en vreemdelingenregister met gezinssamenstelling dd. 17.06.2019 en verklaarde hij op 23.05.2019 in de vragenlijst Nederlands te lezen en/of schrijven en lessen Nederlands (modules 1.1 en 1.2) te hebben gevolgd. Daarnaast zou hij een opleiding (technisch beroep voor anderstaligen) bij VDAB hebben gevolgd. Het verklaarde dat hij de Nederlandse taal machtig zou zijn, wordt niet gestaafd en er zijn tegenindicaties hierover in het dossier terug te vinden: bij zijn proces in 2018 liet betrokkene zich immers bijstaan door een beëdigde tolk in de Russische taal.

Het loutere feit dat betrokkene ruim 13 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. De veroordelingen die betrokkene heeft opgelopen getuigen hier ook van: het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de wettelijke staat van herhaling dient vastgesteld te worden dat betrokkene dus eveneens geen lering lijkt te trekken en de maatschappelijke normen en waarden naast zich neer legt.

Wat betreft de medische toestand zijn er geen elementen in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zouden kunnen staan. Betrokkene bevestigde eveneens in de vragenlijst dd. 23.05.2019 dat hij geen ziekte heeft die hem dit belemmert. Ook wat betrokkenes leeftijd betreft, blijkt niet uit het administratief dossier dat er enige beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.”

Verzoeker betoogt dat de feiten die hem worden verweten dateren uit 2012 en dat hij zich sindsdien correct heeft gedragen en aldus niet recideert. Hij wijst erop dat, waar in de beslissing wordt gesteld dat verzoeker pas in voorlopige vrijheid werd gesteld op 26 april 2019, de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat verzoeker zijn straf integraal met een enkelband heeft uitgezeten, zodat hij niet effectief werd opgesloten in de gevangenis en niet pas recent in vrijheid werd gesteld, zoals de bestreden beslissing voorhoudt.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift ook loonfiches toe waaruit blijkt dat hij werd tewerkgesteld bij Adecco in april 2017 tot maart 2018 en vervolgens bij Acerta van april 2018 tot juli 2018 en vervolgens bij C.I.B. van 1 augustus 2018 tot 31 juli 2019 (stuk 8). Uit het attest van gevangenschap (stuk 9) blijkt ook dat verzoeker op 26 juli 2018 “*van zijn vrijheid werd beroofd*” tot 26 april 2019, maar dat hem vanaf 26 juli 2018 meteen de gunst werd toegekend van de strafonderbreking (tot 4 oktober 2018) en vervolgens vanaf 4 oktober 2018 onder elektronisch toezicht werd geplaatst.

Deze vaststellingen vinden ook steun in het administratief dossier. Zo blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 22 mei 2018 niet dat verzoeker op het ogenblik van de uitspraak aangehouden was. Weliswaar werd verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van dertig maanden, maar de onmiddellijke aanhouding werd niet bevolen. Uit het uittreksel uit het strafregister blijkt dat verzoeker in voorlopige hechtenis zat van 7 augustus 2013 tot 12 september 2013. Na zijn veroordeling op 22 mei 2018 heeft verzoeker zich op 26 juli 2018 aangeboden bij de gevangenis en werd hij op diezelfde dag onder het regime van elektronisch toezicht geplaatst.

Met betrekking tot de beoordeling van de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde, motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“De feiten van de laatste veroordeling dateren van 2012, echter is het gevaar nog steeds ontegensprekelijk actueel. In het vonnis dd. 22.05.2018 staat te lezen dat bij de bepaling van de strafmaat de rechtbank trouwens eveneens rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten, het aandeel van betrokkene bij de feiten, de leeftijd, persoonlijkheid en het strafrechtelijk verleden van de betrokkene, zijn persoonlijke situatie en het tijdsverloop sinds de feiten in 2012.

De feiten werden door de rechtbank als bijzonder ernstig gekwalificeerd. Er wordt gesteld in het vonnis dd. 22.05.2018 dat de betrokkenheid bij de aangehaalde feiten getuigt van een zeer verregaande normvervaging. De feiten getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de eigendomsrechten van anderen en verhogen het maatschappelijk onveiligheidsgevoel, en de gepleegde feiten kunnen geenszins getolereerd worden, zo staat te lezen. Betrokkene bevindt zich bovendien in staat van herhaling en geeft geen blijk van enig schuldinzicht.

(...)

Dat er bovendien geen PV's meer in het ANG voorkomen op betrokkene's naam sinds die feiten, getuigt er niet per definitie van dat betrokkene sindsdien daadwerkelijk zijn leven op het rechte pad zou hebben: betrokkene is immers pas voorlopig in vrijheid gesteld sinds 26.04.2019. In die zin zou het vooral frappant zijn mocht betrokkene reeds opnieuw in aanraking gekomen zijn met politiediensten/gerecht in de periode dat hij het voorwerp uitmaakte van een gerechtelijk onderzoek naar aanleiding van een proces voor de rechtbank en vervolgens nog maar zo recentelijk voorlopig werd vrijgesteld."

De Raad merkt vooreerst op dat waar het vonnis van 22 mei 2018 gewaagt van verregaande normvervaging en een manifest gebrek voor de eigendomsrechten van anderen, deze uitspraak betrekking heeft op alle verdachten in de zaak en niet enkel betrekking heeft op verzoeker (die de zevende van de tien beklaagden was in deze zaak). Verder blijkt uit de lezing van het vonnis dat de rechtbank bij de straftoemeting heeft geoordeeld dat verzoeker zich in een staat van herhaling bevond en een straf moest krijgen die een voldoende sterk signaal vormt dat de feiten niet kunnen getolereerd worden. Evenwel blijkt uit het vonnis ook dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden, daar waar de hoofdverdachten straffen opliepen tot vijf jaar.

Hoe dan ook dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing er foutief van uitgaat dat verzoeker pas de gevangenis zou hebben verlaten op 26 april 2019. Bovendien blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing dat verzoeker nog effectief in de gevangenis zou hebben verbleven na 12 september 2013. Het oordeel dat geen rekening moet worden gehouden met verzoekers goed gedrag de afgelopen tijd omdat hij pas zeer recent zou zijn vrijgelaten, steunt aldus op een foutieve feitenvinding. Bovendien bevat de bestreden beslissing op dit punt een tegenstrijdigheid, waar deze vervolgens vaststelt dat verzoeker van januari tot juli 2019 was tewerkgesteld.

2.2.2. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat de feiten in het vonnis van 22 mei 2018 getuigen van zeer verregaande normvervaging, van een manifest gebrek voor de eigendomsrechten van anderen, het maatschappelijke onveiligheidsgevoel verhogen en geenszins getolereerd kunnen worden. De gemachtigde van de bevoegde minister heeft deze overwegingen expliciet overgenomen en tot de zijne gemaakt. Het enkele feit dat verzoeker zijn straf onder het regime van elektronisch toezicht heeft ondergaan, doet geen afbreuk aan het feit dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van dertig maanden voor diefstal met valse sleutels en vereniging van misdadigers. Waar verzoeker aanvoert dat hij sinds 2012 geen nieuwe feiten meer zou hebben gepleegd, wijst de verwerende partij erop dat verzoeker meermaals werd veroordeeld voor ernstige feiten waaronder diefstal met geweld of bedreiging, bendeforming en vereniging van misdadigers om misdaden te plegen. De gemachtigde van de bevoegde minister heeft aldus terecht gemotiveerd dat de bestreden beslissing rekening houdt met het persoonlijk gedrag van verzoeker.

2.2.3. Het betoog in de nota met opmerkingen doet echter geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij bij de beoordeling van de "*werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving*", zoals vereist in artikel 45, §2, van de vreemdelingenwet, verkeerdelijk is uitgegaan van de veronderstelling dat verzoeker tot 26 april 2019 in de gevangenis verbleef en precies om die reden verzoekers betoog dat hij sedert 2012 geen feiten meer heeft gepleegd, heeft weggewuifd. Waar de verwerende partij stelt dat dit hoe dan ook geen verschil maakt omwille van de staat van herhaling en verzoekers eerdere veroordelingen, staat dit er niet aan in de weg dat het motief met betrekking tot het tijdstip van vrijlating, determinerend is bij de beoordeling van de ernst en de actualiteit van de dreiging. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling van de zaak in de plaats te stellen van de bestreden beslissing en kan derhalve slechts vaststellen dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van een onjuiste en onzorgvuldige beoordeling van de concrete elementen van de zaak.

Verzoeker maakt dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht *iuncto* de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT